

brødsprisen nede, er det i endnu højere Grad nødvendigt at holde Rugbrødsprisen nede, da Rugbrødet for den fattigste Del af Befolkningen er det allervigtigste Næringsmiddel.

Ændringsforslag Nr. 12 til § 5 er stillet af Socialdemokraterne og gaar ud paa, at den Hvede, som Staten køber og betaler med 43 Kr.—44 Kr. 60 Øre, ikke skal sælges som af Ministeren foreslaaet til 60 Kr. pr. 100 kg, men til 50 Kr. Det forekommer os, at det, naar Staten har faaet sine Omkostninger ved Modtagelsen og Udliveringen af Hveden dækket, bør have sit Forblivende derved. Vi kan ikke indgaa paa den Ordning, der her er foreslaaet, at Staten skal tjene det store Beløb, der forudsættes. Jeg er her i Overensstemmelse med de Udtalelser, som det konservative Partis Ordfører fremsatte ved første Behandling. Desværre vil han vel nok ikke støtte os i vort Forslag her. Han maa forlade det Standpunkt, at det har meget at sige, om den Række Smaafolk, der er henvist til Hvedebrød paa Grund af forskellige Omstændigheder, nu kommer til at betale dette Brød, og Mølet med, dyrere.

Ændringsforslag Nr. 13 er stillet af Regeringspartierne. Det sidste Stykke gaar ud paa, at Franskbrødsrationen kun skal være 8 Mærker à 300 g Brød eller 240 g Mel. Det maa vi ifølge hele vor Stilling absolut fraraade. Da der er mere end Hvede nok her i Landet, i alt Fald tilstrækkeligt, til en større Ration, forekommer det mig urimeligt at indskrænke Hvedebrødsrationen til disse 8 Mærker. Det er, som jeg sagde ved første Behandling, en Ration, der ligger nær op ad Krigstidens allerskrappeste Rationering, og det er der ingen Nødvendighed for. Man begrundet det med, at vore Valutaforhold er saaledes, at det er absolut nødvendigt, i hvert Fald i høj Grad ønskeligt, at der bliver Hvede og Hvedemel til Eksport. Hvis denne Bestemmelse var et Led i en vel gennemtænkt Ordning til Forbedring af Landets Valuta, var Sagen en anden; men saaledes er Forholdet ikke. Bestemmelsen her er en rent isoleret Bestemmelse, der ikke korresponderer med nogen som helst anden. Man fastsætter uden videre og uden nogen Begrundelse ud over dette, at man vil have Penge, Rationen til de 8 Mærker, en Ration, der absolut er for lille, og som desuden vil stille Befolkningen under højst ulige Vilkaar: de, der avler Hvede, vil, navnlig da vi ingen Ligning har, have Adgang til at tage det, som de har Brug for. Man indvender derimod, at dette er en Beskyld-

ning mod Hvededyrkerne. Hvad enten det nu er en Beskyldning eller noget andet, er Forholdet absolut dette. Saaledes har Forholdene artet sig hidtil, at man med afgjort Sikkerhed kan sige, at dette vil blive Resultatet af det Ændringsforslag, man her har stillet. Ingen kan være i Tvivl om, at Hvededyrkerne, naar der ingen Ligning er, naar der faktisk ingen Kontrol er med Afleveringen af Hvede, i vid Udstrækning selv vil rationere for sig.

Socialdemokratiet er Medforslagsstiller til Ændringsforslag Nr. 15, hvorefter der skal indsættes en ny Paragraf, der gaar ud paa, at Dyrkerne af Brødkorn har Ret til i den Udstrækning, som Forholdene tillader, at faa deres Brødkorn ombyttet med Foderkorn, Majs eller Foderkager i Forhold til Majs, Kilogram for Kilogram, og at de endda kan forlange en Tillægsbetaling af 2 Kr. for hvert hkg, der saaledes kan ombyttes. Det er en Ordning, der svarer til den, vi havde sidste Aar, og som tillige fører med sig, at Staten skal træffe Foranstaltninger til, at Foderstoffer bliver hjemført til Landet til overkommelig Pris, til nedsat Pris i Forhold til Verdensmarkedets Pris, og at Rederne skal yde deres Medvirkning dertil. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Rederierne vil være at formaa dertil, saafremt Regeringen vil gøre sig den Ulejlighed at forhandle med dem derom, og jeg tror, at de lettere vil være at formaa til at gaa ind paa dette end til at acceptere en Ordning, hvorefter de sammen med enkelte andre Selskaber skal være underkastede en Særbeskatning.

Vi har ikke kunnet tiltræde Lovforslagets Bestemmelser om, at der skal kunne eksporteres Vaarkorn fra Landet, heller ikke efter at man har underkastet dem en Revision og stillet Ændringsforslag. Ved Ændringsforslag Nr. 18 og 19 har baade Ministeren og Udvalgsflertallet, altsaa Regeringspartierne, tydeligt erkendt, at de Regler, der er opstillede i Lovforslagets § 8 om Eksport af Vaarkorn, ikke lod sig opretholde, at de faktisk ikke vilde kunne følges. Derfor har man nu som sagt stillet Ændringsforslag; efter dette Ændringsforslag bemyndiges Landbrugsministeren til efter at have forhandlet med et særligt Udvalg at fastsætte de nærmere Regler, hvorefter Dispensation fra Eksportforbudet skal gives. Men den af Ministeren foreslaede og af Flertallet tiltraadte Ændring forandrer efter vor Opfattelse aldeles ikke det Forhold, at en Eksport i noget større Udstrækning af Vaarkorn vil føre til opskruede Priser og føre til, at det vil blive over-